

le tadaj biti, ako bi štela kak tavžent družbenikov, ker le tadaj bi se móglo nakupiti več kobil in po deželi razdeliti. Kakor skušnje učé, naša dežela ne šteje veliko takih mož, kateri za občni prid radi kaj darujejo, — z množico kakih 100 ali 200, nam pa ni nič pomaganega, ker bi komaj eno ali dve kobili leto in dan na deželo dali, — to pa je malo več ko bela vrana. Razun tega bi se jih tudi nad tem mnogo spódtikovalo, da bi mógli dvoje prvih žebet družtvu darovati itd. — Dr. Bleiweis je dalje dokazal, da tudi na Švabskem, kjer so to družbo iznajdli, jim ne gré ta reč kaj veselo od rok; saj 91 deležnikov, ki jih je družba tam vkupaj spravila, ne kaže kaj dobrega vspeha in dolgega obstoja. — Čeravno po vsem tem ni skor nič upanja, da bi se na Kranjskem osnovalo enako družtvo, je na svét dr. Bleiweis-a vendar zbor sklenil: naj se poskusi povabílo k pristopu v tako družbo; potem se bo že pokazalo: ali se bo toliko deležnikov oglasilo, da bi se móglo družtvo začeti.

Družbeni dnarničar Mihael Prégl je potem zboru na drobno razodel dohodke in stroške, ki jih je imela družba lani; iz tega naznanila se je zvédilo, da so družbeni dohodki lani znesli 5926 gold. in 21 $\frac{1}{2}$ kr., stroški pa 5484 gold. 44 $\frac{1}{2}$ kr., tedaj je ostalo še 441 gold. 37 kr. gotovine. Iz prevdarka dohodkov in stroškov za letošnje leto, ki ga je za dobro gospodarstvo ravno tako skerbni kakor natanjčni gosp. kasir zboru ob enem na znanje dal, pa se je posnelo, da bi konec letošnjega leta utegnulo družbi 642 gold. v kasi ostati.

Znano je, da družba v velikih zborih kmetom in ljudskim učiteljem, ki so posebno pridni sadjorejci, deli sreberne svetinje, — drugim večjim posestnikom pa hvalne pisma. Sreberna svetinja je v letošnjem zboru po priporočilu gosp. muzealnega kustosa D. Dežman-a in čast. podružnice radoljske bila podeljena Primožu Stare-tu, po domače Kristanu iz Podjel v Bohinji, —

hvalne pisma za iskreno obnašanje v reji sadnih dreves pa so bile podane: gosp. Janezu Kozler-ju, posestniku grajšine Orteneske, gosp. Matevžu Fincu, posestniku in zdravniku ljubljanskemu, in pa gosp. Fr. Ksav. Souvan-u, posestniku in tergovcu ljubljanskemu.

Ko je bil muzealni kustos gosp. Dragotin Dežman za odbornika kmetijske družbe izvoljen in je bilo 31 novih družbenikov izvoljenih, med katerimi kot častni ud tudi milostljivi škof porežki in puljski, gg. dr. Dobrila, je gosp. predsednik Terpine sklenil letošnji zbor z nadušeno besedo za kmalno povernjenje zaželjenega mirú in slavno zmago orla avstrijskega, ker le v mirnih časih napreduje kmetijstvo in obertnijstvo in cvetè kupčija, — vojska utegne dobiček biti nekterim, za veliko večino drugih pa je le velika nadloga!

Zgodovinske reči.

Je li sv. Jeronim bil Slovenec?

Sveti Jeronim, ktero gerško ime pomenja to, kar slovensko Svetoš, Svetomar, Svetoslav, se je rodil okoli leta 346 za cesarja Konstanta v Stridonu današnjem Zdrinju. Staro mesto Stridon je stalo na meji Panonije in Dalmacije. Mesto so Goti pozneje razdjali. Hieronim je bil sin bogatih staršev; očetu je bilo ime Eusebius, ktero ime to pomenja, kar slovensko: Blagočest.

Že zgodaj je prišel v Rim, da se tam nauči gramatike in retorike. Okoli leta 369 je živel v mestu Augusta Trevirorum, današnjem Trieru, in se tam pečal z različnimi znanstvenimi preiskavami. Umerl je leta 420. ¹⁾

Da ni bil Rimljan, se prepričamo iz njegovega predgo-

vora v komentaru preroka Ezehiela, v katerem piše: „Hunc librum etiam linguae meae gentis dedi“.

Sedaj se vprašuje, kakošni je bil jezik njegovega roda? Slovanske sporočila od nekdanj pripovedujejo da — slovenski. Sv. Jeronima imajo za početnika glagolice. To sporočilo so čislali celó v Rimu tako, da je papež Inocenci X. sam se na-nje opiral pisaje: „ut per vetusta ad nos detulit traditio“.

Drugi terdijo, da je sv. Jeronim bil Ilir, toraj današnjih Škipetarjev. Novejše odkritja poterdujejo staro mnenje in staro sporočilo. Slavni Šafařík ¹⁾ sam piše: „Der Urheber der Glagolica war ein schriftkundiger Orientalist. Er schöpfte aus dem Phoenicischen und Hebraisch-Samaritanischem die Buchstaben Alef, He, Jod, Tsade, Koph und Schin“ itd.

V jugoslovanskih zemljah pa nam v stari dobi nobeden drug učen orientalist ni znan razun sv. Jeronima. Ustmeno sporočilo ima tudi historično dokazivno moč.

Nov dokaz za slovenskost sv. Jeronima prinaša gospod dopisnik „Slovenskega Prijatelja“ od 15. aprila 1859 iz Gorice z chiffro X. On iz predgovora k tretjim bukvam razlaganja lista do Efežanov navaja versto: „Quod autem per Tychicum epistola mittitur, valde ejusdem Epistolae congruit sacramentis.... Tychicus enim „silens“ interpretatur“.

Tychicus, ktere ga je sv. Pavel z listom k Efežanom poslal, je bil rojen Efežan. ²⁾

Mesto „Ephesus“ so najpervo posedli Karci in Lelegi (Carii et Leleges), pod Androklom pa so si jo Jonci prisvojili. ³⁾ Po Kroisovi smerti so to mesto dobili Persi, katerim so ga Macedoni prevzeli. Za apostola Pavla je stalo pod rimsko oblastjo, in jezik, ktere ga so prebivavci govorili, je bil gerški. ⁴⁾

Tychicus je bil toraj Gerk, al v gerščini *τυχιος* ne pomenja „silens“, temoč: „zufällig, vom Glücke her-rührend, fortuitus, iz korenike: *τυγχάνω*, „treffen, erlangen, bekommen, begegnen, geschehen, ereignen“, *τυχή*, „was man bekommt, was einen trifft, Geschick, Zufall, Glück und Unglück“. ⁵⁾

Gerško deblo *τυχή* išče v sanskritu obliko: tankh tukh, primeri letiško: tikt, geschehen.

Gerški pomen toraj svetemu možu ni mogel na umu biti pri razlagi imena „Tychicus“ v „silens“.

Ravno tako ni v škipetarščini, ktera je hči stare ilirščine debila tih v pomenu „silens“. Le edina slovenščina pozna tih v pomenu „silens“. Korenika slovenska tih se ujema s sansk. tuš, silere, tacitum esse, gaudere, (primeri cerkvenoslov. tihota, hilaritas), tušnika, taciturnus, tušnim, tacite.

Sorodne debila so got.: thahan, silere, thahans, silentium, litevski: tyka, tranquillitas; iz tih je tudi slov. tešiti, beruhigen; in staropruska: tussnam „tacitum“ je tudi sorodna z deblom tuš.

Ker sanskritski jezični sibilant š se v zendščini glasi kot s in š, ⁶⁾ in ker so stari Illiri bili soplemeniki Medov in Persov, ter iz debel tuš, tyh, thah v zendščini in ilirščini dobimo oblike: tuš, tus, tyš, tys, in toraj: *tušios*, ne pa *tychios*. Iz ilirščine toraj tudi ni mogel sv. Jeronim imena Tychicus v pomenu „silens“ razlagati. Tudi v hebrajščini in sirokaldajščini ni najti besede tih v pomenu „silens“. Drugi jezici, kakor gerščina, latinščina in, ker je v Trieru živel, menda tudi nemščina, dalje iztočni jezici gori omenjeni pa niso mu bili znani. Sadaj ostane edini jezik starih Panonov, ktere jez tako

¹⁾ Obširniše Bolland „Acta Sanctorum“, dalje Wetzer in Welte „Kirchenlexicon“ sub articulo Hieronymus.

¹⁾ Šafařík „Ueber die Heimath des Glagolitismus“ stran 7, 13. ²⁾ Paul ad Eph. 6, 21, 22. Acta Apost. 20, 4. ³⁾ Strabon „Geog.“ XIV. str. 948. Pausanias Ach. 2. ⁴⁾ Acta Apost. 19. I Corinth. 15, 32. ⁵⁾ Passow, Griech. Lex. s. v. ⁶⁾ Bopp „Vergleich. Gramm.“ stran 48.

dolgo bodem za Slovence imel, kakor dolgi mi nasprot-niki slednjega dokaza ne poderejo. *)

Ker Jeronim sam piše: „Hunc librum (Ezechielem) etiam linguae meae gentis dedi“, in sporočilo prestave sv. pisma le edini južni Slovani poznajo, tedaj vendar v vseh teh okoliščinah leži dosti verjetnosti, in ni je tako absurdno terditi, da je sv. Jeronim početnik glagolice.

V komentaru sv. Jeronima k preroku Ezaju še se najde druga beseda, ktera ima slovenski glas. Pri razlagi hebrajske besede „Zythou“ piše: Zythou genus est potionis ex frugibus aquaque confectum, et vulgo in Dalmaciae Panoniaeque provinciis gentili barbaroque sermone appellatur „Sabajum“. ¹⁾

Kaj je zabaj druga, kakor pijača iz zabi — zobi?

Zob se ne veli samo oves, temoč zernje naravnost. Tako ima v češčini zob pomen Fruchtkörner, frumentum, fruges, v rusčini zob, Körnerfutter. (Poglej dotične besednjake).

Korenika je zab (a je stariši glasnik kakor o) sansk. džab, comedere, sorodno je gerško ζαβωος, gefrässig. Kakor je iz korenike žer, žel, fressen, postalo poznamenovanje: želodec, der fressende, in želod, das Fressbare, tako tudi iz zab, zob, poljski: dziob, Kropf der Vögel, ruski: zob, Magen, in Kropf des Menschen, zob, rostrum, Schnabel, kljun po pravem: zobajoče orodje. V sansk. se tudi najde noslana oblika džamb, dilacerare, oscitare, s katero se ujema slov. zębsti (zambsti, zembsti) dilacerare, odkod zomb, zób, zub, dens, Zahn.

Za deblo zab govori serbsk. zob, *) ktero po Vuku ²⁾ ne pomenja samo oves, temoč vsako drugo žito, ktero se konjem daje namesto prave zobi, in ker so v starem svetu najrajši z ječmenom konje pitali, toraj zab, zob tudi ječmen, primeri istersko: žito po dr. Lambelnu v pomenu „ječmen“ iz korenike ži, nähren. „Sabajum“ je toraj Zabaj, primeri zastran oblike: lišaj itd., pijača iz zabi, zobi — potio ex frumento, frugibus, der Trank aus Fruchtkörnern.

Tudi Ammian Marcellin ³⁾ je zapisal to besedo, in je rekel, da so rimskega cesarja psovavno imenovali „Sabajarius“, „Injuriose compellabatur Sabajarius“. Est autem Sabaja ex hordeo vel frumento (iz zabi — zobi aus Fruchtkörnern) in liquorem conversus pauper-tinus in Illirico potus“. Pijačo so toraj napravljali slovenski Panoni, in pijača z imenom vred je prišla tudi med druge v Illirii stanovajoče narode kakor med Dalmate itd. Illiricum se tukaj ima zastopiti v administrativnem zmislu. Psovka pa je sopet nastala pri slovenskih Panonih ker oblika „Sabajar“, der Sabajabereiter, je slovenska, primeri suffiks ar v nominibus agentium: kolar, voglar, sedlar itd. Zavoljo suffiksa aja pa cerkvenoslov. lenžaja itd.

Ko so Rimljani Panonijo podjarmili, so tudi hitro začenjali rimske naselbine po panonskih mestih nasajevati.

S temi naselbinami je tudi prišla sv. keršanska vera v Panonijo, in že na nicejskem cerkvenem zboru leta 325 se imenuje panonski škof. ⁴⁾

Deželo so vladali predsedniki (praesides), kateri so vedel v Sabarii stanovali. Da so Panonom Rimljani velike dače nalagali, se vidi iz Hygina. ⁵⁾ Po Konstantinovi smerti je prišla Panonija pod „Praetorium praefectus Illirici“ in je pod tem bila razdeljena v „Panonia prima“ s predsednikom v Sabarii, kateri je imel naslov „Perfectissimus“; dalje v „Panonia secunda“, ktera

je imela predsednika stanovavšega v Sremu z naslovom „Consularis clarissimus“, in v „Savia ripensis“, ktera je imela „praefecta“, z naslovom „Conrector“ in je v Sisku stanoval.

Ti gospodje so opravljali civilne zadeve, trije vojvode z naslovom „Duces spectabiles“ pa vojaške. ¹⁾

V tretjem stoletju so začenjali nemški Kvadje in Markomani Panonijo uznemirovati, in so lepo zemljo tako upustošili, da je sveti Jeronim ²⁾ pisal: Duša strepeče pri mislih na razdore naših časov, že več, kakor dvadeset let je, kar se med Carigradom in julskimi planinami rimska kerv preliwa: — Skytio, Tracio, Macedonijo, Dardanijo, Dacio, Thessallio, Achajo, Epirus, Dalmacio in vse strani Panonije razdira, požira, in plenuje; Goth, Sarmat, Kvad, Alan, Hun, Vandal in Markoman.

Tako se je Panonija zló pokončala, in še bolje, ko so o sredini petega stoletja divji Huni v njo privihreli pod svojim kervoželjnim Attilom. Pod njim so se podirale lepe panonsko-slovenske mesta: Hemona, Siscia, Sabaria, Petovio, Solva itd., in množica prebivavcov je bilo pokončanih.

D. Terstenjak.

Kratkočasno berilo.

Atala.

Spisal Chateaubriand. Poslovenil po originalu Mih. Verne.

(Dalje).

Drama ali tugokazje.

Če so bile moje sanje blaženosti žive, so bile pa tudi kratke, in zbudim se iz njih že pri puščavnikovi jami. Ko o poldne pred-njo pridem, se mi čudno zdí, da ne vidim Atale nama naproti priteči. Nekakošen nagel strah me prevzame. Bližaje se jami si ne upam Lopez-eve hčere klicati: umišljava moja se boji enako šuma in tihote, ki bi utegnili na klic moj nastopiti. Še bolj ostrašen po noči, ki pred skalnim predorom gospoduje, pravim misijonarju: „O vi, ki vas nebo spremlja in krepča, stopite v te sence“.

Kako slab je pač tisti, komur strasti gospodujejo! Kako močan tisti, ki v Boga zaupa! V tem pobožnem sercu, ki ga teža šest in sedemdeseterih let tare, je bilo več serčnosti, ko v vsi gorečnosti moje mladosti. Mož mirú gré v jamo, jez pa ostanem zunaj poln strahú. Kmalo pride iz dna skale neko slabostno mermranje kakor jok do mojih ušes. Velik krik zaženem, najdem vse svoje moči ter planem v temo jame..... Duhovi dedov mojih! le vam je znano, kar moje oči zagledajo!

Puščavnik prižge smerekovo baklo in jo derži s trepečo roko nad Atalino posteljo. Lepo, mlado deklo, ki se napol povzdignjeno na komolec naslanja, je blede in vse razkodrasto. Kaplje merzlega potú se blešče na njenem čelu; njene napol vgasnjene oči iščejo mi njeno ljubezen skazati, in njene usta se smehljajo. Kakor od strele zadet stermim nepremakljiv z oterpnjenimi očmi, z razpetimi rokami in z napol odpertimi ustnicami. Globoka tihota gospoduje en hip med trojimi osebami tega žalostnega prizora. Puščavnik jo prvi prelomi. „To je, pravi, le merzlíca, ki iz truda izhaja, in če se v voljo božjo vdamo, bi imel Bog usmiljenje z nami.“

Pri teh besedah povzame spet zaostala kerv svoj tek v mojem sercu, in z divjaško gibljivostjo prestopim naglo iz prevelikega strahú v preveliko upanje. Atala pa me ne pusti dolgo v njem. Glavo žalostno majaje nama dá znamenje, da naj bliže k njeni postelji stopiva.

„Oče moj“, pravi z oslabiljenim glasom obrnivši se k duhovnemu: Smerti sem blizo; o Šaktas, čuj brez obupa žalostno skrivnost, ki sem ti jo zakrivala, da bi te preveč nesrečnega ne storila, in svojo mater ubogala. Premagaj se in ne moti me z znamenji žalosti, ki bi malo hipov, ki jih

¹⁾ Notit. Dign. Imperii oriental. ²⁾ Hieronimus „Epist. ad Heliodorum“.

*) Nemci imenujejo takošen način etimologizovanja: Volksetimologie“.

¹⁾ Hieronim in Esaiam 6, 19.

*) Ako bi ne bilo korenike džab — zab — zob, bi se v rusčini in serbsčini zob, Fruchtkörner moglo tudi glasiti zub.

²⁾ Vuk rječnik s. v. ³⁾ Ammian Marcell., 26, 8. 2. ⁴⁾ Schoenwiesner str. 84, 140. ⁵⁾ Hygin „de Limit.“ str. 206.

jesen mu je bilo ravno od ondot zopet novega semena obljubljenega. Kdor ga hoče imeti, naj se tedaj na gospod dr. Rauch-a oberne.

Zgodovinske reči.

Je li sv. Jeronim bil Slovenec?

(Konec. *)

Po smrti Attilovi leta 453, toraj 13 let po Jeronimovi smrti, so iztočni Goti Panonijo podjarmili. Da še so se za časov gotskih v Panonii našli stari prebivavci, se vidi iz pisma kralja Teodorika „na vse v Panonii prebivajoče Rimljane in Barbare“ (glej pismo pri Cassiodoru Var. III, 23), v katerem še govori od prvih prebivavcov — „antiqui Barbari“, kateri so si dekleta rimskega pokolenja za žene jemali.

Da je narodnost Panonov pod jarmom gotskim dosti terpela, se lahko vidi. Iztočni Goti so pod Teodorikom se podali v Italijo, in okoli leta 500 po Krist. jo obsedajo Longobardi. Leta 568 so Longobardi odšli v Italijo. Tudi v ti dobi še so mogli po panonskih gorah in planinah živeti Slovenci, ker, kakor Paul Diakon piše, je usmiljena ženka slovenska otela plemiča longobardskega Leupihesa smrti glada (Paul Diak. 38, 4 primeri tudi mojo zgodovinsko drobtinico „Usmiljena Slovenka“ v „Novicah“ leta 1857 str. 394). Longobardi so se samo zderževali 42 let v Panonii, in so, ko so se bili v Italijo podali, opustošeno zemljo pustili svojim prijateljem Avarom ali Obrom (glej Georg Ravenna 41, 14. Gregor Turon. 4, 29. Mannert Germ. 3. Th. str. 641).

Kar je bilo še rimskega in panonsko-slovenskega življa v Panonii najti, so Obri do celega pokončali, al tudi njim je ura odbila, in iz zatatranskih krajin pridejo spet nove slovanske plemena, in sicer Horvatov pod 5 knežskimi brati: Klukasom, Lobelom, Kosenom, Muhlom in Hervatom, kateri so leta 634 do 638 vso panonsko pokrajino od Dunaja do jadranskega morja obsedli. Betve teh novih naselbenikov so se razprostirale gori po Muri in Dravi do virov rečice Ščavnice in Pesnice po haložkih bregovih in horvatskem Zagorji, po bregu Sotle in po najskrajnih krajih Dolenškega. Porinili so jo v Istrijo in Liburnijo, po otocih ilirskega arhipela, in po Dalmaciji, Černo gori, Albanii, Hercegovini in Bosni (glej Šafařík „Slaw. Alterth. II, V. Abschnitt str. 277 itd.).

Panonija je po takem sopet dobila slovanske prebivavce; ali Slovani še so tudi obljudili pokrajine, v katerih v starih časih niso Slovenci prebivali, kakor: Japudijo, Istrijo, Liburnijo, Dalmacijo, staro Ilirijo, del Epira, Dardanio, Moesio, zemljo Skordiskov, kamor so leta 620 — 630 Serbi naselili bili (glej Engel „Geschichte von Serbien“ 153).

Da je med tem 400 letnim preseljevanjem kersanska vera, ktera je za sv. Jeronima že tako lepo cvetela, se zgubiti mogla, se lahko zapopade. Tako je tudi padlo domače cerkveno slovstvo in pismenstvo, in ostale še so komaj čerke in sporočilo tega pismenstva. Brez dvombe še so pri edini ali drugi cerkvi duhovniki varovali domačo svetinjo, in ko so na novo prišli severni Horvati in se pokristjanili, so te čerke spet oživele.

Staroslovenski prebivavci v Panonii, katerih gotovo ni dosti dosti bilo, so se stopili z novoslovanskimi — horvatskimi, — in ta okoliščina nam razjasnuje prikazen, zakaj v spisih učencov svetega Kirilla nahajamo panonizme, to je, slovenizme, in zakaj vlada v tako imenovanih frižinskih spomenicah zmes horvaškega in korotansko-slovenskega jezika.

Med tem preseljevanjem narodov, med tem pobojevanjem

in plenjenjem so tudi prvi prebivavci — slovenski Norenci, pozneje znani pod imenom: Kranjci, Korošci in Štirčani zgubili luč sv. kersčanske vere, — akoravno ne prebivavci večjih mest in tergov, v katerih so v večini živeli Rimljani ali pa polatinčeni Slovenci, — saj vendar prebivavci planinskega sveta norenskega, in ko so Huni in Avari te mesta razdajali bili, je padla poslednja bramba kersanstva. Zato so imeli solnogradčki misijonarji posla zadosti po korotanski vojvodini sv. kersansko vero razširjevati. Korotanski Slovenci, to je, prebivavci gorenskega Kranjskega, Koroškega in srednje- in gornje Štajarskega, ktere so pozneje podjarmili Franki in Bavarci; so tedaj pravi nasledniki starih slovenskih Norencov in Panonov. Znamenita je ta prikazen, da pri teh Slovanih ne najdemo besed slav in slava, — dvomim tudi, ako je beseda slavo slovenska, ker je Gorenci in Korošci ne poznajo.

Iz korenike sru, slu = sansk. eru, slovenski jezik le pozná besedo: sluh z izpeljanci: slušati, služiti itd. *)

Zato tudi ne nahajamo po celem Gorenskem in Korotanskem osebnih imen na slav in nobene vasi ali kraja na slavci, slavje; nasproti med Ščavnico in Pesnico, kjer so prebivavci naslednjiki iz severa prišli Horvatov, je več občin z imenom: Bodislavci, Radoslavci, Okoslavci itd.

V nobeni stari listini ni najti, da bi kater star korotansk Slovenec imel pritiklino slav.

Nahajamo sicer Hotemare, Lutomare, al nobene Hoteslava in Lutoslava. Po Gorenskem, Koroškem in gornjem Štajarskem nahajamo vasi in gore: Radmerje, Lutomerje i. t. d. al nikjer Radoslavje, Lutoslavje itd.

Tudi na rimsko-slovenskih kamnih so Atemeri = Hotemer, Lutumari, Mogimari, Macemari itd., al ne: Ateslavov, Mogislavov, Maceslavov. Mar, mer, mir v imenih Mogimar = Mojmar, Lutumar, Vitomar, Radomer, Hotimer pomenja to, kar slav, iz korenike mar lat. mor v reduplikovani me — mor, gotski: mer v kompositih: vaila-mers, ευφημος wohlberufen, wohlgepriesen, merjan, verkündigen, usmerjan, bekanntmachen, starovisoko-nemški: mari, memorabilis, illustris, clarus, famosus, conspicuus, slov. marn fama, gloria, fabula. Učeni Miklosič (glej „Beiträge zur vergleich. Sprachforschung“, III. Heft, 1858, str. 288) je mar, mēr, mir skoz „nomen habens“ = slav predstavil Častiti dopisnik M. V. „Glasnika“ od 15. aprila l. l. toraj nima prav, ako terdi, da je slov. mar'n iz nemške „mähre“ izposojeno. Ta beseda je obče indogermansko, ali bolje arjansko blago. Na Štorskem se mar in mer čuje nikdar pa mir, primeri Godemari, vas v fari male Nedele, Vitomarci, vas v fari sv. Andraša, Vlastomerci, vas v negorski fari, Lutmerje, vas v frajhamski fari, Radmerje, vas v ksaverski fari blizo Gornjega grada itd. Tudi pri polabskih Slovanih se najde: Vladimar, Lutumar, Godemar itd. Zato Kranjec in Korošec v starih časih nista poznala ganetišnega poznamovanja — Slovenec = distincta loquela preditus, nasproti poznamovanji: Nemeec.

Sklenem ta svoj članek z željo, da bi tukaj sprožene misli kritični jeziko- in zgodovinoslovci dalje izpeljevali.

Davorin Terstenjak.

Ozir po svetu.

Lombardija.

Po najnovejših statističnih preiskavah Lombardija, ktero je poslednja vojska odcepila od našega cesarstva in

*) Na severni strani Pohorja v pušavski fari sem čul sernovati v pomenu kremljati, govoriti!! Bi se smelo misliti na latinsko sermo? Mislim da!